

Patrice Pavis

KÓRHÁZI LÁTOGATÁS

RÁDIÓ- VAGY SZÍNPADI JÁTÉK,
6-7 ÉVES KORÚ GYEREKEKNEK ÉS FELNŐTTEKNEK

Cécile-nek és minden nagyapának

1. Indulás és Érkezés

NAGYAPA:

Egyik nap kórházba küldtek kivizsgálásra.

UNOKA:

Egyik nap vissza kellett mennem a kórházba, hogy elkísérjem nagyapát. Születésem óta most először mentem oda vissza. A hely nem volt ismerős.

NAGYAPA:

Senki nincs itthon?

Angyalom, velem kell jönnöd. Anya dolgozik, Nagymama pedig elment, és nem volt ideje szólni.

UNOKA:

Maradhatok egyedül is.

NAGYAPA:

Kizárt, hogy egyedül hagyjalak.

UNOKA:

Szívesebben maradtam volna játszani a barátnőimmal.

NAGYAPA:

Nyár volt.

Mindnyájan szerettük a sétát, főleg én.

UNOKA:

Mit fogunk ott csinálni?

NAGYAPA:

Jobb, mint bent üldögelni.

Főleg egy kórházban.

UNOKA:

Egész nap odaleszünk?

NAGYAPA:

Tudod, én is szívesebben sétálnék.
Ráadásul azt hittem, túl vagyok már minden vizsgálaton.

UNOKA:

De nagyon szeretem a nagyapámat. Elválaszthatatlanok vagyunk. Úgy-
hogyan elmentünk kettesben a kórházba.
Lassúbb volt, mint apukám, de mégis elég gyorsan lépkedett.
Legalábbis az elején.
Most együtt sétálunk.
Óriás borítékokat hozott magával, és kicsit furcsán viselkedett.

NAGYAPA:

Hamar visszajövünk.

UNOKA:

Csendben sétáltak.
Nagyapa a hosszabbik utat választotta. Vonszolta magát. Húzta a lábát.
Elmentünk a bölcsődém mellett: régen ő is ide járt. Nagyon kicsi lehetett akkoriban, ha ilyen parányi bölcsődében elfért.
Aztán elhagyták a játszóteret. Sehol egy lélek. Fák sem voltak, csak szürke homok a homokozóban.

NAGYAPA:

Ne! Gyere, kérlek, összepiszkolod magad: most kórházba megyünk.

UNOKA:

Te mész kórházba. Én csak elkísérek.

NAGYAPA:

Ez kedves tőled.
Kedves, hogy elkísérsz.
Mikor a kórház bejáratához értek, egy pillanatra megtorpantak. Főként Nagyapa. Gyönyörű, tiszta üvegépület, átereszti a nap sugarait. Ez a kivizsgálás valóban szükséges? Mit is akarnak tőle? Mostanáig békében hagyták. És most elkezdődött. Egy jó beszélgetés a hatéves unokájával. Koreai számítás szerint hatéves, javítja ki az unokája. Végül eldöntötték, hogy bemennek.

UNOKA:

Az ablakokra zúduló napfény elvakított. Visszatükröződtünk: idős úriember egy számmal nagyobb esőkabátban, gyerekruhából épp kinövő kislánnyal. Lehetetlen volt megállapítani, hogy a Nap megölelni vagy megsemmisíteni akart minket. Mindenesetre jelt adott, hogy menjünk be.

2. Titkárság

NAGYAPA:

Megvársz itt?

UNOKA:

Nem, veled megyek.

NAGYAPA:

Csak bejelentkezem.

UNOKA:

Gyakran vissza kell majd ide jönnöd?

NAGYAPA:

Nem, de tudni akarják, ki vagyok.

UNOKA:

Akarod, hogy megmondjam nekik?

NAGYAPA:

Lehet, hogy nem hiszik el neked.

UNOKA:

Bementek. Kéz a kézben. Leültek egy gyönyörű hölgygel szembe. Nem fehér köpeny volt rajta. Hanem rózsaszínű kosztüm. A kinyilatkoztatás anyala?

NAGYAPA:

És magas sarkú cipő, gyönyörű lábakkal. Nagyapa átnyújtotta a személgazolványát, és mosolygott. A nő viszonzta. Visszafogottan. Jól kezdődött minden. A titkárnő megkérte, hogy mérjen vérnyomást az automatával.

UNOKA:

Várj, segítek feltűrni az ingujjadat.

NAGYAPA:

Kedves vagy. Szorítja a karomat. Persze, ez a rendeltetése: hogy megmérje a nyomást, mielőtt elillan.

UNOKA:

140/80: ez jó, ez normális.

NAGYAPA:

Te ezt honnan tudod?

UNOKA:

Zöldet mutat, mint a jelzőlámpa: átmehetsz. Mehetünk?

NAGYAPA:

Várj, kiscicám. Csak most kezdtük el. Megannyi aláírni való papír.

UNOKA:
 Minek?
NAGYAPA:
 Ha véletlenül hibáznak. Nem az ő hibájuk lesz. Hanem az enyém.
UNOKA:
 Furcsák. Ha hibáznak, az ő bajuk.
NAGYAPA:
 Képzeld el, hogy eltávolítják az egyik lábamat, de nem a megfelelőt,
 mert én hamis adatokat mondtam be.
UNOKA:
 Eltávolítják az egyik lábadat?
NAGYAPA:
 Csak egy példa volt!
UNOKA:
 Akkor jó!
NAGYAPA:
 A pénztárhoz kell mennem, kifizetni a vizsgálatokat.
UNOKA:
 Máris?
NAGYAPA:
 Biztosak akarnak lenni.
UNOKA:
 Hogy beteg vagy?
NAGYAPA:
 Igen, ha úgy tetszik.
UNOKA:
 Betegnek érzed magad?
NAGYAPA:
 Nem, nem igazán.
UNOKA:
 Akkor igazán megbízhatnának benned!
NAGYAPA:
 Szerintem is.
UNOKA:
 A kislány elhallgat. Elgondolkodik. Hirtelen elkomolyodik. Mindket-
 ten elcsendesednek. Mint akik nem mernek egymáshoz szólni a rózsá-
 színű hölgy jelenlétében. Elsuhan egy angyal.

3. Pénztár

NAGYAPA:

Az előcsarnokban legalább harminc, jól látható pénztárlak.
Felcímkézve. Megszámozva.

UNOKA:

Mindegyiken más-más szám. A kislány megszámlolta és újraszámolta.
Nagyapa találomra kiválasztott egyet, mert nem akarta végigolvasni a
betegségek nevét. Hat rossz találat után a kislány felfedezte a megfele-
lő pénztárlakot: munkaképes nyugdíjazott.

NAGYAPA:

Ez lesz az.

UNOKA:

Sokba kerül?

NAGYAPA:

A betegségtől függ.

UNOKA:

Sokat fogsz fizetni?

NAGYAPA:

A lehető legkevesebbet.

UNOKA:

Nincs túl sok pénzed.

NAGYAPA:

Tartogatom a holnapokra.

UNOKA:

Rádásul mindjárt itt a karácsony.

NAGYAPA:

Tényleg, mit szeretnél karácsonyra?

UNOKA:

Idén semmi nagyot. Lehet, hogy szükséged lesz a pénzre, hogy meg-
gyógyulj.

NAGYAPA:

Kölcsön tudsz adni?

UNOKA:

Mindent odaadok a malacperselyből.

NAGYAPA:

Nem akarlak csődbe vinni.

UNOKA:

De neked meg kell gyógyulnod!

NAGYAPA:

Te hagynád, hogy egy betegség mindenedből kifosszon?

UNOKA:

Persze! Főleg, ha neked kell, és ha sokba kerül.

NAGYAPA:

Gondolod, hogy komoly?

UNOKA:

Persze hogy nem! De jól kell fizetni, hogy jól bánjanak veled.

NAGYAPA:

Itt van, aláírtam a csekket. Vidd oda a huszonhatos pénztárosnőnek. Ő majd kitölti az összeget.

4. Vérvétel

NAGYAPA:

Ekkor vette kezdetét a nagy utazás. Nagyapa kapott egy listát, rajta különböző kórházi időpontok. Első a vérvétel.

UNOKA:

Sokat fognak levenni tőled?

NAGYAPA:

Csak egy cseppet.

UNOKA:

Nem szeretem látni, ahogy folyik a vér.

NAGYAPA:

Alig lehet bármit is látni. Beteszik egy üvegcsébe, és ráírják a nevedet.

UNOKA:

Remélem, nem tévesztik össze az üveget vagy a nevet.

NAGYAPA:

Bizonyára van nekik jól ragadó címkéjük.

UNOKA:

Nehogy a szomszéd üvegét vidd.

NAGYAPA:

Szólítanak, megyek.

UNOKA:

Behunyom a szemem.

NAGYAPA:

Ne félj! Nem fog fájni. A tű nagyon vékony.

UNOKA:

Nem akarom, hogy bántsanak.

NAGYAPA:

Minden rendben lesz. De várj itt meg, rendben?

UNOKA:

Elszámolok százig.

NAGYAPA:

Még azelőtt visszajövök.

UNOKA:

Visszavárlak.

NAGYAPA:

Nagyapa nem ijedt meg. Bal karját bátran odanyújtotta a nővérnek, aki gumicsövet tekert a karjára, ő ökölbe szorította a kezét, a nővér pedig beleszúrta a tűt a vénába. Nagyapa nem ellenkezett.

UNOKA:

El kell mondanom, hogy Nagyapa gondolatai máshol jártak, nem a vékony tű fokánál. Arra gondolt, hogy mi minden fordulhat elő egy csepp vérben.

NAGYAPA:

Nem ellenkezett. Nem szólt semmit.

UNOKA:

Mégis, Nagyapa félt. Nem attól félt, hogy kipumpálják belőle a vért. Nem félt egy kis tűszúrástól. De eszébe jutottak a régi barátai. A gyermekei és az unokája.

NAGYAPA:

Voilà: kész is.

UNOKA:

Mit csinálnak a véreddel?

NAGYAPA:

Megvizsgálják.

UNOKA:

Mit vizsgálnak?

NAGYAPA:

Betegségeket, amik beköltözhetnek oda. És megnézik, hogy jól folyik-e. Hogy van-e elég vértest, és hogy jó-e a színe.

UNOKA:
Neked mi a kedvenc színed?
NAGYAPA:
A piros.
UNOKA:
Nekem is.
NAGYAPA:
A vér színe. Nahát, milyen találó.
UNOKA:
Minden csak folyik.
NAGYAPA:
Minden szétfolyik.
UNOKA:
Minden csak folyik. Minden szétfolyik.
NAGYAPA:
Ereinkben.
Életünkben.
Vér nélkül,
Élet sincs.
UNOKA:
Minden csak folyik.
Minden szétfolyik.
NAGYAPA:
Minden szétfolyik.
Minden szertefoszlik.
LÁNYUNOKA.
Ereinkben.
Életünkben.
NAGYAPA:
Vér nélkül,
Ér nélkül
Élet sincs.
Rendben, de most muszáj elmennünk röntgenfelvételle.

5. Röntgenfelvétel

UNOKA:
Felvételt fognak készíteni?

NAGYAPA:
Nem, fényképeket.
UNOKA:
Rólam?
NAGYAPA:
Nem.
UNOKA:
Kettőnkéről?
NAGYAPA:
Nem, csak rólam.
UNOKA:
Ahogy te szoktál engem fényképezni?
NAGYAPA:
Igen, de most engem fényképeznek.
UNOKA:
Itt, bent?
NAGYAPA:
Igen, itt bennem.
UNOKA:
Mit fényképeznek?
NAGYAPA:
Megnézik, hogy jól lélegeznek-e a tüdők.
UNOKA:
És jól lélegeznek?
NAGYAPA:
Te hallasz bármi természetellenest?
UNOKA:
Nem.
NAGYAPA:
Biztosra kell menni. És ezért nemcsak a tüdőt fényképezik.
UNOKA:
A hasat is?
NAGYAPA:
A májat, a beleket, a gyomrot.
UNOKA:
A gyomrot miért?

NAGYAPA:

Hogy megszámlolják a sok cukorkát, amit szülői engedély nélkül ettem meg.

UNOKA:

Tényleg?

NAGYAPA:

Nem, csak viccelek!

UNOKA:

Tudod, én is több cukorkát megettem, mint amennyit sejténél.

NAGYAPA:

Ne! Tényleg?

UNOKA:

Emlékszel arra a doboz csokira, amit karácsonykor kaptál, és aztán nyomra veszett? Én ettem meg.

NAGYAPA:

Ó, tényleg?

UNOKA:

Igen, ne haragudj.

NAGYAPA:

Semmi baj. Megkínáltad a barátnőidet is?

UNOKA:

Igen, mindent megosztottunk. Azt is, amit ők csentek el a szüleiktől.

NAGYAPA:

Akkor rendben van, ha megosztottátok.

UNOKA:

Mind megosztottuk. És mind betegek lettünk.

NAGYAPA:

Nálam ugyanez van a könyvekkel, mindenholnan összegyűjtöm őket. Aztán belebetegszem, hogy nem tudom mindegyiket elolvasni. Szeretném szétosztani őket, amikor...

UNOKA:

Amikor?

NAGYAPA:

Amikor már nem lesz rájuk szükségem...

UNOKA:

Mikor?

NAGYAPA:

Segítesz majd szétosztani őket?

UNOKA:

Kinek?

NAGYAPA:

A barátainknak.

Akiknek szükségük lehet rájuk.

Te majd beleolvasol, hogy kitaláld, kit is érdekelhetne egyik vagy másik könyv.

UNOKA:

Nagyapa, számíthatsz rám.

Nézd csak, megjött a nővér.

Téged vár a fényképek miatt.

Ne mozogj és mosolyogjál majd.

Nagyapa kicsi babakora óta fényképezte az unokáját. De ő soha nem akart rajta lenni a fényképeken. Azt mondogatta, hogy nem fotogén. Ma viszont kiderült, hogy ez egyáltalán nem igaz: mindegyik nővér őt akarja fényképezni. Minden szögből lefényképezik. Kicsit sokat mosolyog, úgyhogy szólnak neki, hogy ne mozogjon, amíg az üveglaphoz nyomódik. Ő is szól, hogy a bőre nem bírja az üveg hidegét. Most pedig a nővérek mosolyognak.

NAGYAPA:

Jaj, jaj, jaj! Várj, amíg felveszem az ingemet.

UNOKA:

Milyen volt?

NAGYAPA:

Nem mozogtam, de nagyon hideg volt!

UNOKA:

Miért készítettek ilyen sok fényképet?

NAGYAPA:

Ez olyan, mint amikor téged fényképezlek: sokat kattintgatok, aztán a legjobbakat megtartom.

UNOKA:

Rólam melyiket tartod meg?

NAGYAPA:

Azt hiszem, mindegyiket magammal szeretném vinni.

UNOKA:

Hova?

NAGYAPA:

Igazad van. Jobb, ha egy albumban maradnak, a családi albumban.

UNOKA:

Igazad van.

NAGYAPA:

De akkor neked kell vigyáznod az albumra.

UNOKA:

Ne aggódj, Nagyapa.

6. Ekográfia

NAGYAPA:

És most a fényképről a filmre váltunk. Élőben fognak filmezni. Főleg engem. Ma én vagyok a sztár.

UNOKA:

És engem? Engem már lefilmeztek?

NAGYAPA:

Természetesen. Akkor filmeztek le először, amikor anyukád hasában voltál. Ekográfának hívják. Mielőtt megérkeztél volna közénk, anyukád és apukád hetente mutatott fényképeket rólad. Még a fényképeken is folyton izegtél-mozogtál. Ezért csak kis pontokat, vonalakat, fehér foltokat lehetett látni.

UNOKA:

Csúnya vagyok azokon a fényképeken.

NAGYAPA:

Befejezetlen, csupán csak ennyi.

UNOKA:

Semmi nem látszik rajtuk.

NAGYAPA:

Látni a szíved dobogását, és hallani, amint izegsz-mozogsz.

UNOKA:

És az már én voltam?

NAGYAPA:

Igen, és már akkor sem tudtál egy helyben maradni.

UNOKA:

Neked is megnézik, hogy nincs-e ott egy baba?

NAGYAPA:

Nem hiszem, hogy babát találnak... De lehet, hogy találnak kisördögöket, manókat, akik befészkeltek magukat a jó kis melegbe. És semmi keresnivalójuk ott.

UNOKA:

És mihez fogunk velük kezdeni?

NAGYAPA:

Megnézzük, hogy jó vagy rossz szándékúak.

UNOKA:

Hogy kedvesek vagy gonoszak?

NAGYAPA:

Pontosan!

UNOKA:

Megnézhetem ezeket a szörnyecskéket?

NAGYAPA:

Kérdezd meg a nővért, én nem merem.

UNOKA:

Azt mondja, rendben, csak ne zajongjunk.

NAGYAPA:

Hogy ne ébresszük fel őket?

Akkor menjünk. Nézzük meg a képernyőt. Látod ezt a kis hengerszerű valamit? Itt a nyakam két oldalán? Mit láatsz?

UNOKA:

Kis feketés foltokat, két golyót, olyan, mint én voltam Anya hasában.

NAGYAPA:

Így van. És ott lent, a vesék tájékán mit láatsz?

UNOKA:

Semmi figyelemre méltót. Baj van?

NAGYAPA:

Nem feltétlenül. De megkérdezzük.

UNOKA:

Mikor?

NAGYAPA:

A következő megállónál.

UNOKA:

Tűnjenek el a kisördögök! Itt semmi keresnivalójuk.

NAGYAPA:

Egyetértek. Kitessékelem őket, ne aggódj.

UNOKA:

De a kislány mégis aggódott. Mert végtére is, meg lehet-e bízni a kisördögökben? Még ha olyan kicsik is, hogy nem látni őket, képesek mindenféle butaságra. Még ha nem is akarnak rosszat, akkor is.

Nagyapával csendben lépegettek egymás mellett a kórház hosszú folyosóin, a soron következő időpontra várva. És talán a kisördögök is ott lépegettek mellettük. Hallatszott, amint ott sántikálnak a kisördögök. Kipp, kipp, kopp, kopp. Rádásul bohóckodnak is, valahogy így: „Szellem, mutasd magad!”

NAGYAPA:

Valamit tenni kellett. Nem szabad megszokni a sánta ördögjárást. Kipp, kipp, kopp, kopp. Tiszta szívűnek kell lenni, és megtisztulni. El kell őket távolítani. Ezért volt Nagyapa ideges. De eltökélt.

UNOKA:

Kopp, kopp. Kipp, kipp.
Tűnés innen, tűnés!
Hagyjátok békén
Nagyapát és unokát!

NAGYAPA:

Kopp, kopp, kipp, kipp
Tűnés innen, tűnés!
Hagyjatok békén
Engem és az unokám.

7. Komputertomográfia

UNOKA:

Mutasd a listát. Mi van még hátra?

NAGYAPA:

Tomográfia és szövettani vizsgálat, vagyis biopszia.

UNOKA:

Tomo és Bio.

NAGYAPA:

Vicces, úgy hangzik, mint egy rajzfilm. Tom és Jerry, Tomo és Bio.

UNOKA:

Mivel kezdünk?

NAGYAPA:

A nagy szörnyel, a szkennel.

UNOKA:

Tróger?

NAGYAPA:

Nem tróger, hanem szkennel,

komputertomográfia.
Tomóval kezdünk.
Tomo is fényképész.
Darabokra vág,
Szeletekre szel.
Tomo minden mumust lefényképez.
Tomo vékony szeletekre szabdal.
De csak a fényképeken.

UNOKA:

Semmi nem kerül el Tomo figyelmét. Tomo nem süti le a szemét.

NAGYAPA:

Igazából nincs neki sütője.
Egy nagy acélhenger.
Lángok nélküli sütő.
Félig nyitott hordó.
Belebújsz, mint egy nadrágba.

UNOKA:

És fáj? Veled mehetek, hogy megnézzem a hordót? Vagyis Tomót?

NAGYAPA:

Egyáltalán nem fáj, de nem jöhetsz be, mert radioaktív anyagokat bocsájt ki.
A sugárzás káros, főként a te korodban.
A páncélteremből látni foglak, és beszélhetünk is.
Csak tizenöt percet tart. Ha mozgok, akkor kicsit többet.

UNOKA:

Inkább maradj nyugton.

NAGYAPA:

Megígérem.
Nem viccelünk.
Abban a vastojásban nem csiklandoz senki.
Nem neveltet senki.

UNOKA:

A kislány a vezérlő képernyőjén látta, amint Nagyapja eltűnik a hordóban. Úgy tűnt neki, hogy az acélhenger elnyeli. De Nagyapa felemelte a fejét, és a kamerába mosolygott.
Kissé fagyos mosoly.
Kissé merev. Enyhén fémes tekintet.

De mégis mosoly.
Mintha azt mondaná:

NAGYAPA:

Minden rendben, kicsi Tomo.
Ne félj, Tomo barátocskám.
Tomo, tomi, tomato.
Tomo meg Tomo az anyyi, mint Toto feje teteje.

UNOKA:

Biztos vagy benne, hogy minden rendben ott bent? Elég erős ez a szerkezet?

NAGYAPA:

Nézd a márkajelzést: SIEMENS. Német. A legjobb márka.

UNOKA:

Siemens? Mint a mosógépünk?

NAGYAPA:

Pontosan. Anyának és Nagymamának sosem volt baja a Siemensszel.

UNOKA:

Maximális sebességen pörög.

NAGYAPA:

Főként, amikor centrifugál.

UNOKA:

A mosott ruha tiszta és majdnem száraz.

NAGYAPA:

Pontosan erre van szükségem. Siemens, szolid.

UNOKA:

Mint te, Nagyapa.

NAGYAPA:

Igen, acélidegeim vannak a Siemensben.

De sss, kezdődik a forgatás.

Nem beszélhetek.

UNOKA:

Nagyapának mindig van egy vicce, de Anya és Nagymama szerint mindig rosszkor süti el. Aznap túltett magán. Két percig nem tudott nyugton maradni. Az operatőrnek legalább három felvételt kellett készítenie. „Good job!”, mondta neki az ápoló, amikor Nagyapa kijött a nagy csőből. Az ápoló koreai volt, nem beszélt franciául. A felvétel alatt végig gondolkodó arckifejezése volt, talán azért, mert nem ismerte a nyelvet. A harmadik felvétel sikerült a legjobban.

Amint kijött onnan, Nagyapa visszanyerte régi önmagát.

NAGYAPA:

Hú! Örülök, hogy földieket láthatok!

UNOKA:

És nem is mozogtál! Mire gondoltál közben?

NAGYAPA:

Rád, kislányom. Kicsi létedre már olyan jól számolsz. Aztán a matematikusokra, fizikusokra, mérnökökre, orvosokra és dolgozókra gondoltam, akik megépítették Tomót. Minden számítást jól végeztek, nem vicceltek. És hibátlanul számoltak, mert itt vagyok, az élők sorában. És remélem, még sokáig itt leszek.

UNOKA:

Nagyapa, nagyon ügyes voltál. Főként a vége felé. Mi, matematikusok, büszkék vagyunk rád. De...

NAGYAPA:

De?

UNOKA:

De hátravan még a szövettani vizsgálat, a biopszia...

NAGYAPA:

Juj, ez igaz, a biopszia! Ha nem Tomo, akkor Bio.

8. Szövettani vizsgálat

UNOKA:

Jobban fáj, mint a Tomo?

NAGYAPA:

Nem, de nem viccel a szövettani vizsgálat!

UNOKA:

Miért?

NAGYAPA:

Itt találkozunk a kisördögeinkkel.

UNOKA:

Akik kedvesek vagy gonoszak?

NAGYAPA:

Igen. Mindenesetre, elküldjük őket a laborba.

UNOKA:

És azután?

NAGYAPA:

Megvizsgálják őket.

UNOKA:

És azután?

NAGYAPA:

Egy hét múlva megtudjuk az eredményt.

UNOKA:

És azután?

NAGYAPA:

Tudni fogjuk, hogy kedvesek vagy gonoszak.

UNOKA:

Miért lennének gonoszak?

NAGYAPA:

Pontosan, semmi okuk rá.

UNOKA:

Ráadásul te nem tettél semmi rosszat.

NAGYAPA:

Pontosan, semmi rosszat.

UNOKA:

És ha nem értenek a szóból, egyszerűen kirúgjuk őket.

NAGYAPA:

Igen, kíméletlenül.

UNOKA:

Te vagy itt a főnök, nem?

NAGYAPA:

De, de ha...

UNOKA:

Ne félj, kipakoljuk őket, és vége.

NAGYAPA:

Te hogy nem félsz sohasem?

UNOKA:

Jól veszem a buktatókat, megtanultam. Mint lovagláskor. Minden akadályt. Te tanítottál meg: ha csak az előttünk levő akadályra koncentrálnunk, elfelejtjük az előzőt, és nem gondolunk még a soron következőre. A lovam is tudja ezt, és megbízik bennem. Együtt futunk neki, együtt ugratunk, és mindig két lábra érkezünk, ő is meg én is.

NAGYAPA:

És mi az előttünk levő akadály?

UNOKA:

A szövettani vizsgálat. Mindjárt befejeztük.

NAGYAPA:

Rendben, de ne menj túl messzire, jó?

UNOKA:

Leülök ide, a két akadály közé.

NAGYAPA:

Ne mozdulj innen, jó?

UNOKA:

Szem előtt tartalak. Átlátok a rendelő függönyén.

NAGYAPA:

Mert ez az akadály egy kicsit magasabban van, és jobban fáj.

Főként a közérzetemnek.

De most már nem félek.

A tő egy kicsit vastagabb, és mélyebbre hatol, de alapjában véve egyszerű az egész.

Csak kicsit mélyebbre hatol.

UNOKA:

De alapjában véve, rendben van.

Csak kicsit mélyebbre.

De rendben van.

NAGYAPA:

Gondolod?

UNOKA:

Komolyan gondolom!

9. Kápolna és cukrászda

NAGYAPA:

A szövettani vizsgálat jól ment. Nagyapa megszokta a vizsgálatokat.

Úgy tűnt neki, mintha valaki más testén végeznék el őket, nem az övén.

Nézte önmagát, végignézett magán, fentről látta magát, úgy tűnt neki, mintha másvalaki lenne, egy filmszínész.

UNOKA:

Nagyapa, te álmodozol? Szállj le a földre!

NAGYAPA:

Óh, te itt vagy? Milyen jó, hogy szemmel tartottál, különben elszálltam volna.

UNOKA:

Nagyon fájt?

NAGYAPA:

Annyira nem.

Kétoldalt, a nyakamon lett egy-egy lyuk, de majd elmúlik.

Mi van még hátra?

UNOKA:

A lista kipipálva.

NAGYAPA:

Nem találtak ki semmi újat?

Ez volt az utolsó próbatétel?

UNOKA:

Ezek szerint hazamehetünk.

NAGYAPA:

Milyen kedves kis kórház, nem igaz?

UNOKA:

Igen, tele izgő-mozgó képekkel.

NAGYAPA:

És tehetséges színészekkel. Figyeld meg még egyszer őket. Titkárnők, orvosok, nővérek, csillogó pénztárosnők. Minden szép és tiszta. Tiszta egészség.

UNOKA:

Személy-nyilvántartás feliratú kis iroda mellett mentek el. Mellette az ökumenikus kápolna. Nagyapa, mi az, hogy személy-nyilvántartás?

NAGYAPA:

Hát, itt írják be a születéseket, az esküvőket és az... Olyan, mint egy városháza.

UNOKA:

Nem sok babát láttam errefelé.

NAGYAPA:

Ebben az órában alszanak. Az anyukák pedig fáradtak. Nem hallottál még a szülészetről?

UNOKA:

És a menyasszonyok meg a vőlegények?

NAGYAPA:

Elmentek nászútra.

És még nem tértek vissza.

UNOKA:

És az öko... kápolna?

NAGYAPA:

Imádkozásra szánt kis templom. Minden felekezet számára. Akarsz imádkozni?

UNOKA:

Miért imádkozzak?

NAGYAPA:

Nem tudom. Például értem.

UNOKA:

Mi az: imádkozni?

NAGYAPA:

Arra kéred a Jóistent, hogy vigyázzon rám.

UNOKA:

Tud vigyázni?

NAGYAPA:

Ebben a kérdésben eltérnek a vélemények.

UNOKA:

És te mit gondolsz?

NAGYAPA:

Ha kételkedek, miért ne...

UNOKA:

Akarok imádkozni érted, de otthon.

NAGYAPA:

Rendben, kisangyalom. Te vagy az én őrző angyalom. Tudod ki az őrangyal?

UNOKA:

Igen, olyan angyal, aki mindent elintéz anélkül, hogy bárki megkérné rá.

NAGYAPA:

Pontosan.

UNOKA:

Menjünk haza!

NAGYAPA:

Menjünk be a kórház cukrászdájába?

UNOKA:

Várnak ránk.

NAGYAPA:

Megérdemeljük.

UNOKA:
Ez így nem igazságos.
NAGYAPA:
Csak megkóstoljuk a sütitet...
UNOKA:
Megbetegítéd magad.
NAGYAPA:
Nem számít, még a kórházban vagyunk.
UNOKA:
Bent tarthatnak további vizsgálatokért.
NAGYAPA:
Gondolod?
UNOKA:
Igen, hogy rájöjjenek mi a bajod.
NAGYAPA:
Mi a bajom?
UNOKA:
Mindent egyszerre akarsz: elolvasni minden könyvet, megenni minden sütit, amíg belebetegszel.
NAGYAPA:
Gondolod?
UNOKA:
Hogy aggódni kelljen érted.
NAGYAPA:
Lehet, hogy igazad van. Menjünk, eleget láttunk, menjünk haza, angyalom.

10. Otthon

NAGYAPA:
Micsoda nap!
UNOKA:
És most?
NAGYAPA:
Várni kell.
Várni az eredményeket.
UNOKA:
Milyen eredményeket?

NAGYAPA:

A vizsgálatok eredményeit. Emlékszel? A kisördögök...

UNOKA:

Óh, igen, akiket nem lehet féken tartani.

NAGYAPA:

Gondolod, hogy minden rendben lesz? Hogy nem csintalankodnak, nem tréfálnak meg?

UNOKA:

Persze, Nagyapa: mondtam már, imádkozni fogok érted.

NAGYAPA:

Nagyon kedves kislány vagy, tudod?

UNOKA:

Nagyapa, pillog az üzenetrögzítőd. Biztos Anya hagyott üzenetet.

NAGYAPA:

Játszd csak vissza, kicsi szívem.

ÜZENETRÖGZÍTŐ HANGJA (ANYA):

„Apa, Apa, gyere gyorsan. Anya elájult. Nem érzi jól magát. Behoztuk a sürgősségire. Nagyon aggódom. Kérlek, gyere, amint csak tudsz. A sürgősségin várlak. Édes jó Istenem, remélem, hogy...”

NAGYAPA:

Óh, kedvesem. A Nagymamád... Mi lesz velem? Máris indulok Anyához és Nagymamához a kórházba. Egyedül hagylak egy kis időre.

UNOKA:

Ne aggódj, Nagyapa, itt maradok, és várlak.

Ne aggódj, már nagy lány vagyok.

Mindent elintézek.

Menj csak gyorsan hozzájuk.

Szükségük van rád.

Most már nélkülem is tudod, mit kell tenni a kórházban.

Mondd, hogy ne aggódjanak.

Minden rendben lesz.

Most már itt vagyok.

Vigyázok rátok.

Most már én vagyok az őrangyalotok.

(Szöul, csbuszok ünnepén, 2012. október 1–3.)

PATKÓ ÉVA fordítása